

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΥΜΕΩΝ ΤΟΥ ΘΕΟΔΟΧΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τήν Κυριακὴν, 3^{ην} /16^{ην} Φεβρουαρίου 2020, ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου καὶ δικαίου Συμεών τοῦ θεοδόχου εἰς τὴν ἐπ’ ὀνόματι αὐτοῦ Ἱερὰν Μονήν, τὴν κειμένην εἰς τὴν Νέαν Ἱερουσαλήμ, πλησίον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καὶ τοῦ Ἑβραϊκοῦ Κοινοβουλίου.

Κατὰ τὴν ἐορτὴν ταύτην ἡ Ἐκκλησία ποιεῖ ἰδιαίτεραν μνήμην τοῦ ἁγίου Συμεών τοῦ θεοδόχου, τοῦ δεξαμένου εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ τεσσαρακονθήμερον τὸν Κύριον, καὶ ἀναφωνήσαντα τὸ “Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλον Σου Δέσποτα κατὰ τὸ ῥῆμά σου ἐν εἰρήνῃ, ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου, ὃ ἠτοίμασας κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν, φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν καὶ δόξαν λαοῦ σου Ἰσραήλ”, (Λουκ. 2. 22-28).

Εἰς τὴν ἀρχαίαν ταύτην Μονήν, ἐν τῇ ὁποίᾳ καὶ ὁ τάφος τοῦ ἁγίου Συμεών, ἐτελέσθη διὰ τὴν ἐορτὴν ἀφ’ ἐσπέρας Ἑσπερινός ὑπὸ τῶν Ἀρχιμανδριτῶν Ματθαίου καὶ Ἱερωνύμου καὶ θεία Λειτουργία τὴν πρωΐαν, προεξάρχοντος τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατρός ἡμῶν καὶ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου θαβωρίου κ. Μεθοδίου, τοῦ Παρεπιδημοῦντος ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ξάνθης κ. Παντελεήμονος καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, Ἀγιοταφίτων Ἱερομονάχων καὶ Ἀραβοφώνων Πρεσβυτέρων, ψάλλοντος τοῦ κ. Βασιλείου Γκοτσοπούλου καὶ συμμετέχοντος ἀθροῦ ἐκκλησιάσματος Ἑλληνοφώνων, Ρωσοφώνων, Ἀραβοφώνων καὶ Ρουμανοφώνων, παρουσίᾳ τί μελῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Γενικοῦ Προξενείου εἰς Ἱεροσόλυμα.

Πρὸς τὸ εὐλαβὲς ἐκκλησίασμα τοῦτο ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ἑλληνιστί ρωσιστί καὶ ἀραβιστί, ὡς ἔπεται:

“Εβόησέ σοι, ἰδὼν ὁ Πρέσβυς, τοῖς ὀφθαλμοῖς τὸ σωτήριον, ὃ λαοῖς ἐπέστη· ἐκ θεοῦ Χριστέ σύ θεός μου. [Κύριε, ὅταν ὁ γέρων Συμεών εἶδε μέ τὰ μάτια του τὸν Σωτῆρα πού ἦρθε γιὰ ὅλους τοὺς λαούς, Σοῦ φώναζε δυνατά: Χριστέ, Σύ εἶσαι ὁ θεός μου, πού γεννήθηκες ἀπὸ τὸν θεό Πατέρα, ἀναφωνεῖ ὁ μελωδός τῆς Ἐκκλησίας ἅγιος Κοσμᾶς Ἐπίσκοπος Μαΐουμᾶ].

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καὶ προσκυνηταί,

Ἡ Χάρις τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἡ ἐπισκιάσασα τὸν ἅγιον Συμεών τὸν θεοδόχον, συνήγαγεν πάντας ἡμᾶς ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ τόπῳ, ἔνθα καὶ ὁ Τάφος τοῦ τιμωμένου ἁγίου, ἵνα εὐχαριστιακῶς καὶ πανηγυρικῶς ἐορτάσωμεν τὴν Ὑπαπαντὴν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐν ᾗ ἐδέξατο εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ ὁ δίκαιος Συμεών.

Ἡ ἐορτὴ αὕτη τῆς Ὑπαπαντῆς ἀποτελεῖ κατ’ οὐσίαν, προέκτασιν τῆς μεγάλης ἐορτῆς τῶν Χριστουγέννων· καὶ τοῦτο, διότι ὁ θεός Λόγος ὁ σαρκωθεὶς καὶ ἐνανθρωπήσας ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῆς ἀειπαρθένου καὶ θεοτόκου Μαρίας καὶ γενόμενος τέλειος ἄνθρωπος ἐτέλει κατὰ τὴν συνήθειαν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης

πάντα τά τοῦ σκιώδους καί νομικοῦ γράμματος.

Κατά τό παράγγελμα τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου ἔπρεπε νά ἀφιεροῦται εἰς τόν θεόν «πᾶν πρωτότοκον πρωτογενές διανοοῖγον πᾶσαν μήτρان ἐν τοῖς υἱοῖς Ἰσραήλ ἀπό ἀνθρώπου ἕως κτήνους», (Ἑξ. 13,2, 12-13). Αἱ δέ γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι γεννοῦσαν ἔπρεπε κατά τήν εἴσοδόν τους εἰς τόν ναόν μετά τήν συμπλήρωσιν τεσσαράκοντα ἡμερῶν ἀπό τοῦ τοκετοῦ τους, νά προσφέρουν «ἀμνόν ἐνιαύσιον, ἄμωμον εἰς ὀλοκαύτωμα καί νεοσσόν περιστερᾶς ἢ τρυγόνα περί ἀμαρτίας ἐπί τήν θύραν τῆς σκηνῆς τοῦ μαρτυρίου πρός τόν ἱερέα» (Λευϊτ. 12,6)· ἢ, εἰς περίπτωσιν οἰκονομικῆς ἀδυναμίας, «δύο τρυγόνας ἢ δύο νεοσσούς περιστερῶν, μία εἰς ὀλοκαύτωμα καί μίαν περί ἀμαρτίας», (Λευϊτ. 12,8).

Ὁ μνήστῳρ Ἰωσήφ καί ἡ Μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ, – «ὅτε ἐπλήσθησαν αἱ ἡμέραι τοῦ καθαρισμοῦ αὐτῶν κατά τόν νόμον Μωϋσέως ἀνήγαγον αὐτόν [τον Ἰησοῦν] εἰς Ἱεροσόλυμα παραστῆσαι τῷ Κυρίῳ» ἐν τῷ Ναῷ τοῦ Σολομῶντος, ἔνθα ὑπεδέχθη τό βρέφος Ἰησοῦν εἰς τάς ἀγκάλας αὐτοῦ ὁ εὐλαβῆς καί δίκαιος Συμεών Πρεσβύτης ὢν, ὡς μαρτυρεῖ ὁ εὐαγγελιστής Λουκᾶς, (Λουκ. 2, 22-35).

Σήμερον ἡ ἀγία τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησία καί δὴ ἡ τῶν Ἱεροσολύμων ἰδιαιτέρως τιμᾷ καί γεραίρει τήν σύναξιν τοῦ ἁγίου καί δικαίου Συμεών τοῦ θεοδόχου καί τῆς Προφήτιδος Ἀννης· καί τοῦτο, διότι ὁ δίκαιος καί εὐλαβῆς Συμεών τῇ δυνάμει τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἀνεγνώρισε τόν σαρκωθέντα Υἱόν καί Λόγον τοῦ Θεοῦ. «Πνεῦμα ἦν ἅγιον ἐπ’ αὐτόν· καί ἦν αὐτῷ κεχρηματισμένον ὑπό τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου μή ἰδεῖν θάνατον, πρίν ἢ ἴδῃ τόν Χριστόν Κυρίου», ἱστορεῖ ὁ Εὐαγγελιστής Λουκᾶς, (2, 25-26).

Κατά τόν Μέγαν Βασίλειον ὁ Πρεσβύτης Συμεών καί ἡ Ἄννα ἡ Προφῆτις εἶδον τήν ἐν τῷ Χριστῷ θεῖαν δύναμιν, «ὥσπερ φῶς δι’ ὑαλίνων ὑμένων διὰ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος». Μὲ ἄλλα λόγια, ὅπως ἀπό τίς ὑάλινες λάμπες βλέπουμε τό φῶς πού ὑπάρχει ἐκεῖ, ἔτσι καί οἱ καθαροί τῇ καρδίᾳ βλέπουν καί διακρίνουν διὰ τοῦ σώματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τό φῶς τῆς θεότητος. Κατά δέ τόν Μέγαν Ἀθανάσιον, ὁ δίκαιος Συμεών, καίτοι ἦτο ἄνθρωπος κατά τό φαινόμενον, ἐν τούτοις ἦτο ὑπέρ ἄνθρωπος κατά τό νοούμενον. Οὗτος εἶχε ὡς ἐνδιαίτημα τήν ἐπίγειον καί αἰσθητήν Ἱερουσαλήμ, ἀλλ’ ὡς μητρόπολιν εἶχε τήν ἄνω, τήν οὐράνιον Ἱερουσαλήμ.

Τό ὡς ἄνω γεγονός, διατυπώνει θεολογικῶς καί ὑμνολογικῶς ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Εὐχαΐτων λέγων: «Ἐκάλυψεν οὐρανοῦς ἡ ἀρετή σου, Χριστέ· τῆς κιβωτοῦ γάρ προελθὼν τοῦ ἁγιάσματος σου, τῆς ἀφθόρου μητρός, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου ὤφθης ὡς βρέφος ἀγκαλοφορούμενος καί ἐπληρώθη τά πάντα τῆς σῆς αἰνέσεως».

Κατά τόν ὑμνωδόν ἅγιον Κοσμᾶν ἡ θεοτόκος Μαρία, ὡς ἄλλη νέα κιβωτός, «ἔμψυχός τε καί λογική» κατά τόν Ἰωάννην Δαμασκηνόν, ἐκράτησεν ἐντός της ὡς ἔμβρυον «τό ἁγίασμα», δηλονότι τό «ἅγιον σῶμα τοῦ Κυρίου χρισθέν καί ἁγιασθέν καί θεοθέν ὑπό τῆς προσλαβούσης τοῦτο θεότητος». Ὁ Χριστός λοιπόν, «προελθὼν» ἐκ τῆς ἀφθόρου μητρός» ἐνεφανίσθη ὡς βρέφος «ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης», «ἀγκαλοφορούμενος», φερόμενος δηλαδή σέ ἀγκαλιά. «Θεοῦ γάρ ὢν» λέγει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, «ἄνθρωπος γίνεται... καί ἀγκάλας γήϊναις ὡς βρέφος βαστάζεται».

Αἱ δέ «γῆϊναι ἀγκάλαι» δέν εἶναι ἄλλαι ἀπό τάς ἀγκάλας τοῦ Πρεσβύτου Συμεών. «Αὐτός, λέγει ὁ Εὐαγγελιστής Λουκᾶς, ἐδέξατο αὐτόν εἰς τάς ἀγκάλας αὐτοῦ καί εὐλόγησε τόν θεόν καί εἶπε: νῦν ἀπολύεις τόν δοῦλον σου Δέσποτα, κατά τό ρῆμα

σου ἐν εἰρήνῃ, ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τό σωτήριόν σου, ὃ ἠτοίμασας κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν, φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν καί δόξαν λαοῦ σου Ἰσραήλ», (Λουκ. 2, 29-32).

Τό προφητικόν χάρισμα τοῦ ἁγίου Συμεών ικάνωσεν αὐτόν νά προῖδῃ ὅτι τό παιδίον τοῦτο, δηλονότι ὁ Χριστός, θά ἀνεδεικνύετο Σωτήρ ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου, ὡς προεφήτευσεν ὁ μέγας Ἡσαΐας: «καί ὄψεται πᾶσα σὰρξ τό σωτήριον τοῦ θεοῦ», (Λουκ. 3,6). Κατά δέ τόν ψαλμῶδόν «ἐγνώρισε Κύριος τό Σωτήριον αὐτοῦ, ἐναντίον τῶν ἐθνῶν ἀπεκάλυψε τήν δικαιοσύνην αὐτοῦ», (Ψαλμ. 97,2).

Τό ἀποστολικόν ἀνάγνωσμα τῆς Κυριωνύμου ἐορτῆς συνδέεται μέ τό γεγονός τῆς σημερινῆς ἐορτῆς. «Χωρίς δέ πάσης ἀντιλογίας τό ἔλαττον ὑπό τοῦ κρεῖττονος εὐλογεῖται», κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος, ἀναφερόμενος εἰς τήν συνάντησιν τοῦ Πατριάρχου Ἀβραάμ μετά τοῦ βασιλέως Σαλήμ καί ἱερέως τοῦ θεοῦ Μελχισεδέκ, (Γενεσ. 14,18) εἶναι ἐκτός πάσης ἀντιρρήσεως καί ἀντιλογίας, ὅτι τό μικρότερον καί κατώτερον εὐλογεῖται ἀπό τό μεγαλύτερον καί ἀνώτερον. Τοῦτο ἀκριβῶς συνέβη καί με τήν ὑπαπαντήν τοῦ παιδίου Χριστοῦ ὑπό τοῦ Πρεσβύτου Συμεών. Ὁ αἰώνιος καί Μέγας Ἀρχιερεὺς Ἰησοῦς Χριστός ὡς τεσσαρακονθήμερον παιδίον συναντᾶται ἐν τῷ ναῷ μετά τοῦ Πρεσβύτου Συμεών, καί ὅπως ὁ Ἀβραάμ ἠὺλογήθη ὑπό τοῦ Μελχισεδέκ τοιουτοτρόπως καί ὁ Συμεών εὐλογεῖται ἀπό τόν Κύριον καθὼς ἐδέξατο αὐτόν εἰς τάς ἀγκάλας αὐτοῦ. (Λουκ. 2,28).

Μέ ἄλλα λόγια, ὁ εὐλαβὴς Συμεών κατενόησεν ὅτι τό θεῖον τοῦτο παιδίον εἶναι τό κρεῖττον τουτέστιν τό ἀνώτερον, ἐν ᾧ ὁ ἴδιος εἶναι τό ἔλαττον», δηλαδή τό κατώτερον, διὰ τοῦτο ἐν ἀγαλλιᾷσει καρδίας ἀνεφώνησε τό «νῦν ἀπολύεις τόν δοῦλόν σου δέσποτα», (Λουκ. 2,29).

Ἐάν θέλωμεν καί ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, νά γενώμεθα μέτοχοι καί κοινωνοί τῆς εὐλογίας, τήν ὁποίαν ἔλαβεν ὁ σήμερον τιμώμενος δίκαιος Συμεών, θά πρέπει νά ἔχωμεν ὡς πρότυπον τήν πίστιν καί τόν πόθον ἀλλά καί τήν ὑπομονήν αὐτοῦ, ὅταν προσεγγίζωμεν τόν Κύριον τῆς δόξης, δηλονότι αὐτόν τοῦτον τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν ἐν τῷ μυστηρίῳ τῆς θείας Εὐχαριστίας, ἔνθα γινόμεθα σύσσωμοι καί σύναιμοι Αὐτῷ τῷ θεῷ καί Σωτῆρι ἡμῶν.

Μετά δέ τοῦ ὑμνωδοῦ εἴπωμεν: «Δεῦτε καί ἡμεῖς ᾄσμασιν ἐνθέοις, Χριστῷ συναντηθῶμεν καί δεξώμεθα Αὐτόν, οὗ τό σωτήριον ὁ Συμεών ἐώρακεν. Οὗτός ἐστιν, ὃν ὁ Δαυΐδ καταγγέλλει· οὗτός ἐστιν, ὁ ἐν Προφήταις λαλήσας· ὁ σαρκωθείς δι' ἡμᾶς καί νόμῳ φθεγγόμενος, Αὐτόν προσκυνήσωμεν». Ἀμήν.

Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν ὁ γηραιός, πολίος καί ἀνακαινιστής τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ καί τῆς Μονῆς Ἀρχιμανδρίτης π. Θεοδώρητος ἐδεξιώθη τήν Πατριαρχικὴν συνοδείαν εἰς τό ἡγουμενεῖον καί τό ἐκκλησίασμα εἰς τήν ὑπαίθριον αὐλήν τῆς Μονῆς.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας